

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. Ch. K.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2023, č. j. OAM-3202-40/PP-2023, MV-65567/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2023, č. j. OAM-3202-40/PP-2023, MV-65567/OAM-2023, jímž byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť dle žalovaného bylo důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl narušit veřejný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pořádek, a výrokem II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Současně žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě vyjádřil své přesvědčení, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti a napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí zakotveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle názoru žalobce správní orgán rovněž v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil § 4 odst. 1 správního řádu, neboť porušil další ze zákonem určených povinností. Postup žalovaného byl dále v rozporu s § 2 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a téhož zákona.
4. Žalobce namítal, že se žalovaný dopustil nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když nedostatečně posoudil údajné závažné narušení veřejného pořádku. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009. V souladu s tímto rozsudkem je dle jeho názoru veřejný pořádek v kontextu tzv. cizineckého práva vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen směrnice“) a v návazné judikatuře evropského soudního dvora. Zdůraznil, že dle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí nejsou přípustná.
5. Dále žalobce poukázal na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že narušení veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a je nutno přitom zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011, ze kterého vyplývá, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku.
6. Žalobce zdůraznil, že ke spáchání jeho trestné činnosti došlo před 8 lety a již téměř 3 roky je na svobodě. Z uvedeného vyplývá, že aktuálnost narušení veřejného pořádku je dle jeho názoru nulová. V současnosti se žalobce stará o rodinu a živí ji. Zdůraznil, že předložil dohodu o provedení práce a i jeho dcera potvrdila, že otec pracuje. Žalobce trval na tom, že dohoda o provedení práce je legálně akceptovatelný dokument, který prokazuje pracovní poměr. Není nutné mít vždy pouze pracovní smlouvu. Považoval tedy za nepodložené tvrzení žalovaného, že žalobce nemá stálý příjem, a tudíž nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku.
7. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, kdy žalobce navrhoval provedení celé řady důkazních prostředků a předložil celou řadu listin. K posouzení dohody o provedení práce zdůraznil žalobce, že takovýto typ

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dohod se sjednává vždy na jeden rok a žalobce měl v plánu uzavřít se zaměstnavatelem další dohodu na rok 2024. V době vydání rozhodnutí byla dohoda stále platná. Dále žalobce uvedl, že se žalovaný nevyjádřil k vyjádření třídní učitelky dcery žalobce. Žalovaný se tak dle jeho názoru nevypořádal se všemi předloženými důkazy.

8. Dále žalobce namítal, že správní orgán zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života dcery žalobce, ač právě posouzení dopadu do jejího života by dle aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40. Vydané rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť se snaží jít proti zájmům dítěte a oddělit jej od otce.
9. Dále žalobce namítal, nepřezkoumatelnost rozhodnutí v důsledku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgán způsobil dle žalobce nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů ve vztahu k osobě žalobce i jeho rodinných příslušníků. Žalobce má v České republice ženu, která zde pobývá na základě trvalého pobytu a dceru, která je občankou České republiky. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že na území České republiky žije již 29 let, ovládá plynule český jazyk, má zde práci a živí celou rodinu. Poukázal na skutečnost, že žena i dcera mají zdravotní potíže. Dceři je již 18 let, ale stále ještě studuje. Je pro ni nezbytná podpora jejího otce. Dle žalobce zamítnutím žádosti mělo fatální dopad do psychiky dcery i manželky. Žalobce uvedl, že ve Vietnamu již nemá žádné zázemí a nemá se tam kam vrátit.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce sice v Rejstříku trestů je evidován pouze jeden záznam, avšak jedná se o odsouzení za dva trestné činy spáchané v roce 2016, kdy se jednalo o opakovaně páchanou a závažnou úmyslnou trestnou činnost vyžadující určitou organizaci a plánování. Jednalo se o souběh nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve značném rozsahu v souběhu s trestným činem krádeže elektrické energie potřebné na pěstování konopí, kterým způsobil žalobce větší škodu. Nejednalo se tedy o trestnou činnost spáchanou jako okamžitý exces.
11. K otázce aktuálnosti ohrožení veřejného pořádku žalobcem v době podmíněného propuštění žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, kde je konstatováno: *„Na uvedených závěrech ničeho nemění akcent stěžovatele na jeho podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a poukaz na vedení řádného života. Předně, pokud stěžovatel tvrdí, že se dopustil závažné trestné činnosti jen jedenkrát, a to před devíti lety a od té doby žije spořádaným životem, je nutné zdůraznit, že trestnou činnost v podobě zvláště závažného zločinu páchal kontinuálně v letech 2011 až 2013, po jejím odhalení byl až do roku 2019 ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody a jeho nynější pobyt na svobodě je podmíněn pětiletou zkušební dobou. Co se týče samotného podmíněného propuštění a následného života stěžovatele, je vhodné opět poukázat na rozsudek č. j. 7 Azs 285/2014-39, ve kterém zdejší soud v obdobné situaci konstatoval: „Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlázení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. také např. městským soudem citovaný nálezný Ústavního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV.ÚS 108/97, ...). 'Přímo ve vztahu ke stěžovateli lze pak odkázat na rozsudek č. j. 3 Azs 114/2020-31, dle kterého „podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamená, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy 'vázaný' tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59; ...).’ Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, který byl obsáhle citován již v rozsudku č. j. 3 Azs 114/2020-31. Nadto je vhodné zdůraznit, že stěžovateli byla stanovena zkušební doba v délce pěti let, což svědčí o míře rizika, kterou propuštění stěžovatele na svobodu podle názoru trestního soudu představovalo. Ostatně již v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.’ Rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu tedy i v tomto ohledu konvenuje citované judikatuře.

12. S ohledem na uvedené dále nelze považovat za důvodné ani námitky spočívající v tom, že stěžovatel již nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný (správně žalobce – pozn. soudu) svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění' (důraz přidán). V případě stěžovatele nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Naopak, na základě okolností spáchání trestné činnosti, stejně jako délky zkušební doby a návratu stěžovatele do sociálního prostředí, ve kterém trestnou činnost páchal, je Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným a krajským soudem toho názoru, že stěžovatel nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.“
13. Dále žalovaný poukázal na velkou nebezpečnost drogové kriminality pro celou společnost. Přísný postup vůči drogovým deliktům je dle žalovaného velice žádoucí už proto, že neustále se zvyšující rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Průvodní trestná činnost spojená s užíváním návykových látek kromě toho dosahuje rozměrů, které vedou k závažnému ohrožení veřejného pořádku. Přestože soud souhlasil s podmíněným propuštěním žalobce z výkonu trestu, současně stanovil dlouhou zkušební dobu (4 roky) k tomu, aby osvědčil své bezvadné chování. Dokud k osvědčení nedojde, je třeba stále žalobce považovat za možnou hrozbu pro veřejný pořádek, zejména s ohledem na charakter trestné činnosti, kterou páchal. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a s jakým úmyslem toto činil. Žalobce se navíc vrátil do prostředí, ve kterém se věnoval trestné činnosti, tedy existuje hrozba, že se k ní zase vrátí. Neexistuje přitom nejmenší zájem České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci páchající trestnou činností, přičemž zejména obchod s drogami hrubě poškozuje jméno České republiky v zahraničí.

14. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody měl na základě pravomocného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu vycestovat z území České republiky, ovšem toto neučinil a na území pobýval na základě opakovaně udělovaných výjezdních příkazů. Dle žalovaného tedy žalobce ani po propuštění z výkonu trestu nerespektoval právní předpisy České republiky a od ledna 2022 až do podání své žádosti v březnu 2023 na území pobýval nelegálně. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že v době žalobcova nelegálního pobytu proběhl proces popření otcovství k jeho dceři ve vztahu k otci doposud zapsanému v jejím rodném listě a určení, že jejím otcem je žalobce. Tyto úkony měly dle žalovaného směřovat k tomu, aby žalobce mohl na území České republiky pobývat jako rodinný příslušník občana EU. Lze přitom důvodně předpokládat, že české občanství dcera žalobce získala díky účelovému určení otcovství českým občanem (původně zapsaným v rodném listě dcery žalobce).
15. K tvrzení, že žalobce živí rodinu žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce uvedl, že chodí pouze na brigády. Špatný zdravotní stav své manželky žalobce nijak nedoložil. Zdravotní zprávy dcery žalobce pak dle žalovaného neprokazují žádné aktuální zásadní problémy. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že již v době výkonu trestu žalobce se musely jeho žena a dcera obejít bez jeho přítomnosti a pomoci. V současné době rovněž není problém zůstat v kontaktu prostřednictvím telefonu či videohovoru. K přerušení kontaktů tedy nutně nemusí dojít ani v případě odcestování žalobce z území.
16. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce se trestné činnosti dopustil úmyslně a musel si být vědom negativních následků svého jednání. Připomněl, že i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalobce pokračoval v narušování veřejného pořádku, když pobýval na území České republiky nelegálně. Žalovaný zdůraznil, že neexistuje právní nárok cizinců na pobyt na území České republiky.
17. Žalovaný trval na tom, že v případě žalobce nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujistění, že trestná činnost u žalobce již do budoucna u žalobce nehrozí. Naopak na základě okolností spáchání trestné činnosti, délky zkušební doby a návratu žalobce do sociálního prostředí, ve kterém trestnou činností páchal, je žalovaný toho názoru, že žalobce i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

Jednání soudu

18. Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Uvedl, že považuje za nedostatečné vypořádání žalovaného s otázkou, zda žalobce může představovat aktuální a závažné narušení veřejného pořádku. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, sp. zn. 54 A 19/2023, kde v dle jeho názoru obdobné věci soud posoudil význam podmíněného propuštění pachatele zcela rozdílně než správní orgán. Dle závěrů obsažených v uvedeném rozsudku je představitelné, že již v průběhu trvání podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody bude seznatelné, že cizinec nebude představovat nebezpečí pro narušení veřejného pořádku v důsledku zásadního změny přístupu cizince k životu a dodržování právních předpisů. Vždy je nutné individuálně posoudit chování a přístup cizince k životu. Žalobci bylo sice kladeno k tíži, že pracuje pouze brigádně, ovšem právní zástupce zdůraznil, že žalobce předložil smlouvy o provedení pracovní činnosti a z výsledků vyplynulo, že žalobce finančně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zabezpečuje fungování rodiny a zejména zabezpečuje finanční pomoc své dceři, která podstupuje řadu lékařských zákroků v souvislosti s gynekologickými problémy.

19. Dále právní zástupce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 A 51/2021-45, z tohoto rozsudku dle jeho názoru vyplývá, že i při podmíněném propuštění cizince z výkonu trestu odnětí svobody tato samotná skutečnost nepostačuje k závěru, že cizinec nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K podmíněnému propuštění musí přistoupit ještě existence velmi vysoké pravděpodobnosti, že se žalobce již jednání ohrožujícího veřejný pořádek nedopustí. Ovšem ze samotného odsouzení v minulosti nelze automaticky dovozovat, že žalobce představuje ohrožení veřejného pořádku i do budoucna. Právní zástupce zdůraznil, že žalobce byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu již před třemi lety, což je dle názoru právního zástupce dostatečná doba, aby byl zhodnocen řádný způsob života žalobce, kdy se stará o rodinu, což vyplývá i z podkladů shromážděných ve správním spise. Současně zdůraznil, že přítomnost žalobce na území České republiky je pro jeho ženu i dceru zcela stěžejní.
20. Dále právní zástupce žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 141 A 1/2022-45, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, sp. zn. 2 Azs 285/2022. Z uvedených rozsudků vyplývá, že nelze paušálně hodnotit skutečnost, že cizinec byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody jako skutečnost, že po dobu trvání podmíněného propuštění u něho trvá stav, že představuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek.
21. Právní zástupce podotkl, že ve výše zmíněných rozsudcích se vždy jednalo o cizince odsouzené za drogovou trestnou činnost, kteří byli odsouzeni k více než dvojnásobně delším trestům odnětí svobody než žalobce. Dále uvedl, že má zato, že kdyby k určení otcovství žalobce k jeho dceři, která je občanskou České republiky, došlo již před rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu žalobce, vůbec by ke zrušení jeho trvalého pobytu nedošlo. Rovněž akcentoval skutečnost, že je nutné rozdílně posuzovat zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince v případě, kdy se ruší trvalý pobyt jako nejvyšší pobytový statut, a kdy se rozhoduje o přechodném pobytu za účelem sloučení s občanem EU.
22. Dále poukázal právní zástupce na skutečnost, že žalobce se po propuštění z výkonu trestu nedopustil žádné trestné činnosti, pracuje a splácí dluhy, které mu vznikly v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody. Uvedl, že manželka i dcera žalobce mají velmi špatný zdravotní stav a jsou závislé na pomoci žalobce. Dle jeho názoru bylo rovněž nedostatečně zohledněno při zkoumání přiměřenosti, že pokud by musel žalobce vycestovat, nemohl by se již do zahlázení odsouzení do České republiky vrátit a došlo by tak k faktickému rozpadu rodiny. Poukázal na skutečnost, že v případě žalobce bylo v minulosti správní vyhoštění překvalifikováno s ohledem na zásah do osobního a rodinného života na povinnost vycestovat.
23. Žalovaný se z nařízeného jednání písemně omluvil s tím, že vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Posouzení věci soudem

24. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

25. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívajícího dle žalobce v nedostatečně posouzení skutečnosti, zda žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán si vyžádal kopii rozsudku Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 4 T 98/2017, ze kterého vyplývá, že žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“), neboť neoprávněně pěstoval rostliny rodu konopí, čímž neoprávněně přechovával omamnou nebo psychotropní látku ve značném rozsahu, dále trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, neboť si присвоil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, když neoprávněně odebíral elektrickou energii.
26. Žalovaný na základě poměrně obsáhle citované judikatury dospěl k závěru, že při hodnocení otázky, zda žalobce může v případě udělení pobytového statutu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, musí zhodnotit nejen samotnou trestnou činnost, pro kterou byl žalobce v minulosti odsouzen, ale musí rovněž posoudit otázku, zda je žalobce aktuální hrozbou pro veřejný pořádek. V tomto směru soud podotýká, že považuje za nepřiléhavou judikaturu, na kterou poukazuje ve své žalobě žalobce a ve vyjádření v rámci jednání soudu právní zástupce žalobce, neboť jimi zmiňovaná judikatura se týkala případů, kdy správní orgán zůstal u pouhého hodnocení trestné činnosti, za kterou byl cizinec v minulosti odsouzen, aniž by se zabýval otázkou, zda aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince přetrvává i po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
27. V tomto směru považuje soud za přiléhavou judikaturu, kterou žalovaný citoval ve svém vyjádření k podané žalobě, a to zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26. Z tohoto rozsudku by soud chtěl zejména akcentovat závěr, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný (správně žalobce – pozn. soudu) svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění“ (důraz přidán).*
28. Žalovaný dle soudu zcela správně vyhodnotil, že trestná činnost žalobce spočívající ve více skutcích, z nich oba byly spáchány úmyslně a v „kvalifikované skutkové podstatě“ a jeden z nich byl trestný čin nedovolené výroby a distribuce omamných a psychotropních látek, byla velice závažnou trestnou činností s významným dopadem na společnost. S ohledem na tuto skutečnost není možné přistoupit na argumentaci žalobce, že s ohledem na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je možné konstatovat, že žalobce se napravil a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

již ze samotné podstaty podmíněného propuštění z výkonu trestu nemůže z jeho strany hrozit závažné ohrožení veřejného pořádku. Samotná závažnost minulé trestné činnosti však nepostačuje jako důvod po tvrzení aktuálnosti hrozby cizince pro veřejný pořádek. Jak je výše uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu závažnost trestního jednání, kterého se v minulosti cizinec dopustil, vyžaduje významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Za situace, kdy žalobce i jeho dcera ve svých výpovědích v rámci správního řízení trvali na tom, že žalobce se významně podílí na finančním zajištění rodiny, (prakticky „živí rodinu“), je dle soudu zcela namístě, že se žalovaný v rámci správního řízení zabýval otázkou toho, jak žalobce prostředky k obživě rodiny získává. Dcera žalobce ve své výpovědi uvedla, že žalobce pracuje u firmy vykonávající stavební činnost v Praze a vydělá kolem 30 tisíc Kč měsíčně. Kapesné od otce dostává ve výši cca 2 000 Kč týdně a za osobní potřebu dcery její otec utratí přibližně 4 000 Kč měsíčně. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že pracuje u společnosti KAN CHENG, kde si vydělá přibližně 10 000 Kč měsíčně hrubého, dále uvedl, že chodí na brigády na stavební práce, kde vydělá zhruba 20 000 čistého. Dále žalobce uvedl, že se plánuje přestěhovat do Prahy kvůli práci a že nájemné za sjednané bydlení má činit 19–20 tisíc korun. V průběhu správního řízení žalobce předložil pouze dohodu o provedení práce se společností KAN CHENG s. r. o. na období od 15. 3. 2023 do 31. 12. 2023 s tím že dle této dohody je rozsah práce 300 hodin s hodinovou mzdou 150 Kč, což odpovídá přibližně 5 000 Kč měsíčně.

29. Výše uvedené skutečnosti žalovaný zhodnotil v rámci žalobou napadeného rozhodnutí tak, že z podkladů rozhodnutí vyplynulo, že žalobce nemá žádný stálý příjem a brigády má domluveny pouze do konce roku 2023. Ze závěru žalovaného konkludentně vyplývá že finanční zajištění rodiny z transparentního zdroje je pro něho zásadní skutečností, která má vliv na posouzení otázky, zda do budoucna hrozí ze strany cizince po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ohrožení veřejného pořádku. V daném případě žalobce doložil v rámci správního řízení pouze dohodu o provedení práce, tedy brigádní příjem, který dle předložené smlouvy ani zdaleka nedosahoval příjmů, o kterých mluvili ve svých výpovědích žalobce a jeho dcera. S ohledem na skutečnost, že žalobce se po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vrátil do původního sociálního prostředí a nebyl schopen doložit své tvrzené pravidelné příjmy, soud dospěl k závěru, že žalovaný oprávněně vyhodnotil, že žalobce nepředložil dostatečně věrohodné ujištění, že podobné jednání, pro které byl v minulosti odsouzen, již v jeho případě do budoucna nehrozí.
30. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč se domnívá, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Proto předmětnou námitku žalobce shledal jako nedůvodnou.
31. Pro úplnost soud podotýká, že věrohodnosti žalobce rovněž neprospívá, že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody před podáním projednávané žádosti pobýval neoprávněně na území České republiky bez řádného pobytového statutu, a tedy porušoval veřejný pořádek, byť mnohem mírněji než páčáním trestné činnosti.
32. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s podklady předloženými žalobcem po seznámení s podklady rozhodnutí. Žalobce ke svému vyjádření k podkladům rozhodnutí přiložil lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu dcery žalobce, dohodu o provedení práce se společností KAN CHENG s. r. o. a vyjádření třídní učitelky dcery žalobce. K těmto podkladům se výslovně vyjadřoval žalovaný na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. K lékařským zprávám dcery žalobce žalovaný uvedl, že neprokazují aktuálně špatný zdravotní stav dcery žalobce. K tomu soud uvádí, že z uvedených lékařských zpráv sice vyplývá, že dcera žalobce má určité zdravotní problémy, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ovšem tyto problémy nejsou takového charakteru, že by její zdravotní stav vyžadoval zvýšenou péči o její osobu nad rámec toho, co jí je schopna poskytnout matka. Tomu odpovídá i skutečnost, že žalobce pobývá na adrese jejich trvalého pobytu pouze o víkendech, a to jednou až dvakrát za měsíc a dcera žalobce ve své výpovědi uvedla, že plánuje bydlet sama na internátu v Děčíně. K finančnímu zajištění rodiny žalovaný opětovně poukázal na skutečnost, že žalobcem předložená dohoda o provedení práce nedokládá jím tvrzenou výši příjmů, a navíc je pouze na dobu určitou.

33. K této námitce soud uvádí, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval jak tvrzeným zhoršeným zdravotním stavem dcery žalobce, tak i majetkovými poměry žalobce. Je pravdou, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k vyjádření třídní učitelky dcery žalobce. V tomto vyjádření je uvedeno, že žalobce se zajímá o průběh studia své dcery na střední škole a že by dle třídní učitelky bylo záhodno, aby dcera žalobce nepřišla o podporu otce v maturitním ročníku. Dle soudu toto vyjádření nepřináší žádné zásadní skutečnosti do objasnění skutkového stavu ve vztahu k zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do osobních a rodinných záležitostí žalobce a jeho zletilé a v době vydání rozhodnutí téměř devatenáctileté (bez jednoho měsíce) dcery. Jak bude uvedeno níže žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval otázkou přiměřenosti předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to i ve vztahu k jeho zletilé dceři. Vzhledem k této skutečnosti nespátřuje soud v tom, že se žalovaný výslovně nevyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí k vyjádření třídní učitelky dcery žalobce, vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
34. Dále žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života dcery žalobce. K této námitce soud podotýká, že dcera žalobce byla v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zletilá a téměř devatenáctiletá (bez jednoho měsíce). Z toho důvodu je judikatura, na kterou žalobce odkazuje v žalobě zcela nepřiléhavá na daný případ, neboť žalobcem citovaná judikatura se dotýká případů, kdy cizinec měl na území České republiky legálně pobývajících nezletilých dětí. V daném případě, kdy dcera žalobce již byl zletilá, nebyl žádný důvod, aby zásah do rodinného života ve vztahu k ní žalovaný posuzoval zásadně odlišně od zásahu do rodinného života ve vztahu k manželce žalobce. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud rovněž jako nedůvodnou.
35. Ve své poslední námitce žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, zejména s poukazem na skutečnost, že dcera žalobce je občankou České republiky, její zdravotní stav není dobrý a pro dceru žalobce a jeho manželku je důležité, aby žalobce mohl pobývat na území České republiky. Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že toto rozhodnutí nepochybně je zásahem do osobního a rodinného života žalobce. Žalovaný akcentoval závažnost drogové trestné činnosti žalobce, které se dopustil úmyslně s tím, že ani podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neznamená zahlazení odsouzení. Neudělení pobytového oprávnění je dle žalovaného jedním z důsledků odsouzení za závažnou trestnou činnost. Žalobce si musel být vědom toho, že pokud páchá úmyslnou trestnou činnost, může to mít pro něho i jeho rodinu závažné důsledky a byl s touto skutečností srozuměn. Současně žalobce mohl a měl předpokládat, že pácháním trestné činnosti a s tím související nemožností získat kvalifikovaný pobytový statut vystaví obtížím nejen sebe samotného ale i své rodinné příslušníky. Žalovaný zhodnotil, že žalobce je v produktivním věku a je způsobilý si po návratu do země původu oparřit prostředky obživy výdělečnou činností. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá (zejména z reakce na doklady předložené žalobcem po seznámení s podklady k rozhodnutí), že se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zabýval i zdravotním stavem dcery žalobce, kdy dospěl k závěru, že z předložených podkladů nevyplývá, že by její zdravotní stav vyžadoval soustavnou a dlouhodobou péči ze strany žalobce. Ke zdravotnímu stavu manželky žalobce v průběhu správního řízení nic nedoložil a z obsahu správního spisu nevyplývá žádná skutečnost, proč by na žalobci měla být jeho ekonomicky činná manželka závislá. Jak již uvedl soud výše žalovaný oprávněně dospěl k závěru, že žalobce nedoložil dostatečně věrohodné ujištění, že podobné jednání, pro které byl v minulosti odsouzen již v jeho případě do budoucna nehrozí. Odloučení žalobce od jeho manželky a zletilé dcery tedy dle žalovaného nebylo vzhledem k výše uvedenému nepřiměřené.

36. Soud považuje závěry žalovaného za dostatečně odůvodněné a neshledal v nich žádný argumentační deficit. Na tomto místě musí soud rovněž zdůraznit, že nepřiznání požadovaného pobytového statutu v sobě nezahrnuje žádné časové omezení pro možnost legálního návratu žalobce do České republiky. V případě jeho osvědčení a dalšího řádného života není vyloučena možnost získání pobytového oprávnění v České republice. Z podkladů předložených žalobcem vyplývá, že jeho doložené ekonomické poměry neodpovídají tomu, že by měl být sobou, jejíž příjem v rodině je tím hlavním (dle doložené dohody o provedení práce má žalobce měsíční příjem asi 5 000 Kč). Ekonomicky pak může žalobce podporovat rodinu i ze země původu. Manželka a dcera žalobce se musely bez přítomnosti žalobce obejít v době jeho výkonu trestu odnětí svobody. I z výpovědi žalobce vyplývá, že v místě společného trvalého pobytu se trvale nezdržuje a přijíždí za rodinou pouze o víkendech a někdy i jen jednou za měsíc. Žalobce může zůstat v kontaktu s rodinou prostřednictvím technických zařízení i ze země původu.
37. Vzhledem k výše uvedenému vyhodnotil soud i tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.
38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. dubna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.